

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/12/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015200706
Dátum vydania rozhodnutia: 02.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200706.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcov: 1. I., V. D., A. XX, Q., 2. L. T., A. XX, Q., 3. P. C., A. XX, Q., 4. U. F., A. XX, Q., 5. T. F., A. XX, Q., 6. L. D., S. XX, Q., 7. C. D., A. XX, Q., 8. T. Q., W. M. XXX, W. M., 9. D. L., A. XX, Q., 10. L. L., A. XX, Q., 11. G. L., E. XX, Q., 12. B. L., Q. 3, Q., 13. V. U., A. XX, Q., 14. Q. Q., A. XX, Q., 15. C. B., A. XX, Q., 16. T. Q., C. XXXX/X, Q., 17. L. R., A. XX, Q., 18. I. L. U., W. XX, P. A., 19. J. A., A. XX, Q., 20. W. L., A. XX, Q., 21. C. L. A. XX, Q., 22. I. J. L., U., F. 5, F., 23. I. A., P. X, Q., 24. U. B., A. XX, Q., 25. V. B., A. XX, Q., 26. J. Y., B. XXX, B., 27. F. C., A. XX, Q., 28. L. C., A. XX, Q., P., 29. M. F., D. XX, Q., 30. R. U., A. XX, Q., 31. T. R. D., A. XX, Q., 32. L. P. W., P. XX, B. M. L., 33. R. C., A. XX, Q., 34. F. C., A. XX, Q., 35. I. U. L., A. XX, Q., 36. L. F., A. XX, Q., 37. L. F., A. XX, Q., 38. V. P., C. XX, Q., 39. I. J. N., A. XX, Q., 40. L. L. N., A. XX, Q., 41. T. L., A. XX, Q., XX. F. U., A. XX, Q., 43. G. U., A. XX, Q., 44. L. Q., A. XX, Q., 45. I. I. L., A. XX, Q., 46. I. L. L., A. XX, Q., 47. L. L. U., Q. 63, Q., 48. I. V. F., A. XX, Q., 49. Y. N., A. XX, Q., 50. A. N., A. XX, Q., 51. L. F., A. XX, Q., 52. I. U. F., L. D. XXX/XX, B., 53. I. F. F., K. X, Q., XX. Q. W., U. XX, Q., 55. I. R., A. XX, Q., 56. L. R., A. C., Q., 57. J. L., A. X, Q., 58. L. S. Q., A. XX, Q., 59. L. W., C. XXX, C., 60. I. S. B., A. XX, Q., 61. I. T. B., D. X, M. S., 62. V. F., A. XX, Q., 63. I. B. F., A. XX, Q., 64. I. F., A. XX, Q., 65. L. F., A. XX, Q., 66. P. Y., B. XXX, B., 67. L. W., Q. 9, Q., 68. I. L. B., P. 9, Q.-P., C., U. XXX XX, N., XX. I. L. B., U. X, U., 70. I. L. B., A. XX, Q., 71. B. T., W. XX, Q., 72. T. D., A. XX, Q., 73. L. M., A. XX, Q., 74. L. B., A. 8, Q., 75. T. J., Q. XX, Q., 76. P. J., Q. XX, Q., 77. G. P., A. X, Q., 78. V. L., N. XXX, N., 79. S. L., A. X, Q., 80. A. L., A. X, Q., 81. L. L. U., P. XXXX/X, Q., 82. L. W. A., F. W. - B. XXX, R., 83. R. S., A. X, Q., XX. L. S., A. X, Q., 85. I. U. W., M. XXX, M., 86. T. J., A. X, Q., 87. D. F., A. X, Q., 88. U. F., A. X, Q., 89. F. W., A. X, Q., 90. J. T., A. X, Q., 91. J. Q., A. X, Q., 92. Q. F., A. X, Q., 93. J. M., A. X, Q., 94. T. N., A. X, Q., 95. W. P., A. X, Q., 96. G. Q., A. X, Q., 97. U. U., B. XX, Q., 98. T. U., B. XX, Q., 99. N. L., A. X, Q., XXX. U. P., A. X, Q., 101. U. F., A. X, Q., 102. L. U. C., Y. XX, Q., XXX. J. F., A. XXX, 104. U. B., A. X, Q., 105. B. B., A. X, Q., 106. I. F. P., A. X, Q., 107. S. Y., I. XX, Q., 108. L. B., A. X, Q., 109. J. B., A. X, Q., 110. Q. R., U., Q. X, Q., I.: XX XXX XXX, XXX. F. R., A. X, Q., 112. I. U. B., F. XXX, F., 113. L. N., A. X, Q., 114. Q. B., D. XX, Q., 115. T. Q., A. X, Q., 116. V. Q., A. X, Q., 117. F. C., A. XX, Q., 118. T. Y., A. X, Q., 119. I. B. B., A. X, Q., 120. R. B., A. X, Q., 121. U. L., D. XX, Q., XXX. R. B., B. 1, Q., 123. I. A. B., B. 1, Q., 124. L. V. F., A. X, Q., XXX. I. D. F., U. X, Q., 126. J. L., A. X, Q., 127. I. U. D., A. X, Q., 128. L. D., A. X, Q., 129. L. T. R., A. XXX/XXX, D., 130. I. L. U., A. X, Q., 131. B. F., A. X, Q., 132. T. F., A. X, Q., 133. L. A., A. X, Q., 134. L. A. A., W. X, Q., 135. J. C., A. X, Q., 136. C. C., A. X, Q., 137. T. L., B. X, Q., 138. V. L., B. X, Q., 139. F. L., B. X, Q., 140. F. W., Q. 7, Q., 141. L. U., A. X, Q., 142. J. U., A. X, Q., XXX. T. S., U. XXX,XXX. D. L., A. XX, Q., 145. Q. L. Q., S. X, A. nad F., 146. L. N., A. X, Q., 147. L. L. N., A. X, Q., 148. Q. P. P., Y. D. XX, F., 149. L. J. L. P., Y. rad XX, F., 150. B. U., F. G. XX, 151. L. L. Q., A. XX, Q., 152. U. W. Q., A. XX, Q., 153. F.

U., A. X, Q., 154. P. P., G. XXXX/XX, Q., 155. T. B., A. X, Q., 156. J. B., B. XX, Q., 157. L. D., F. X, Q., 158. I. B., B. XX, Q., 159. F. B., A. X, Q., XXX. T. F., A. X, Q., 161. I. L. W., F. XXX, F., 162. U. Q., A. X, Q., 163. L. Q., A. X, Q., 164. L. R. Q., A. X, Q., 165. L. S. U., A. X, Q., 166. P. F.-Q., A. X, Q., 167. J. P., R. XX, Q., vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu súp. č. XXXX, A. X,XX, Q., všetci zastúpení správcovskou spoločnosťou ASV THERM s.r.o., sídlo Púchovská 8, Bratislava, IČO: 36 359 114, právne zastúpená JUDr. Sylviou Filipovou, advokátkou, so sídlom Radvanská 1, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-A-VBP2-015/18398/JAN zo dňa 24.02.2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/110/2015-53 zo dňa 16. novembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/110/2015-53 zo dňa 16. novembra 2017 z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OVBP2-2015/18398/JAN zo dňa 24.02.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava- Petržalka (ďalej len „stavebný úrad“) č. 10003/2014/10-UKSP/4 Chb 27 zo dňa 11.12.2014, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 60 ods. 2 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „stavebný zákon“) zastavil stavebné konanie na stavbu: „Plynová kotolňa bytového domu A. X,XX, súp. č. XXXX, Q.“ na parc. registra „C“ č. 1574, 1575, v kat. úz. U..

1.2 Krajský súd v Bratislave v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že dotknutými orgánmi v procese obstarávania a schvaľovania územnoplánovacej dokumentácie v územnom, stavebnom alebo kolaudačnom konaní sú tie orgány, ktoré sú zodpovedné za činnosti pri ochrane verejných záujmov, ktorých ochrana vyplýva z osobitného predpisu (§ 126 ods.1 stavebného zákona v spojení so zákonom č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“). Dotknuté orgány v konaniach podľa stavebného zákona predkladajú záväzné stanoviská, ktoré sa týkajú verejných záujmov. Verejný záujem predstavuje istý protiklad k záujmu súkromnému, jedná sa o určitý všeobecne prospešný stav, cieľ, ktorý treba chrániť a rešpektovať. Krajský súd v Bratislave v tejto súvislosti konštatoval, že napriek skutočnosti, že zákon o tepelnej energetike expressis verbis verejný záujem z neho vyplývajúci nedefinuje, vzhľadom na obsah jednotlivých ustanovení možno uviesť, že verejným záujmom podľa tohto predpisu bude, okrem iného (§ 1 zákona o tepelnej energetike) najmä spoľahlivosť, bezpečnosť a prevádzkyschopnosť sústav tepelných zariadení, ako aj primerané zabezpečenie dodávky tepla na danom území, v súlade s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky.

1.3 Krajský súd v Bratislave vyhodnotil ako nedôvodnú žalobnú námietku, podľa ktorej, vychádzajúc zo

znenia § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike, predmetom podnikania podľa tohto zákona nie je výroba tepla pre vlastné použitie (čo je prípad žalobcov), preto sa naň nevzťahujú ustanovenia zákona uvedené v jeho Druhej časti „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“, na základe ktorej stavebný úrad vyzval žalobcov podľa § 12 ods. 8 a ods. 10 zákona o tepelnej energetike, doplniť žiadosť o stavebné povolenie. Krajský súd zastáva názor, že v danom prípade sa jedná o interpretačný problém, na ktorý sa je potrebné pozerieť z hľadiska historického vývoja zákona o tepelnej energetike, ako i z hľadiska úmyslu zákonodarcu. Už prvé znenie zákona o tepelnej energetike, účinné od 01.01.2005, malo štruktúru zákonných ustanovení rovnakú, ako má znenie zákona účinného od 01.05.2014, t.j. Prvá časť -základné ustanovenia (§1-§4), Druhá časť - podmienky podnikania v tepelnej energetike (§5-§13), Tretia časť- práva a povinnosti účastníkov trhu s teplom (§14-§25). Podľa prvého znenia zákona o tepelnej energetike sa podnikaním v tepelnej energetike rozumela akákoľvek výroba tepla, výroba a rozvod tepla, teda i tá, ktorá sa novelou zákona účinnou od 01.05.2014 považuje za nepodnikateľskú činnosť. Keďže zákonodarcu novelou nezmenil systematiku zákona, hoci z § 12 ods. 1 vypustil podmienku podnikania, označenie Druhej časti - podmienky podnikania v tepelnej energetike ostalo zachované, preto sa ustanovenie § 12 vzťahuje na všetkých výrobcov, distribútorov a dodávateľov tepla (podnikateľov i nepodnikateľov), a požiadavka stavebného úradu s odkazom na § 12 ods. 8 a ods. 10 zákona o energetike je dôvodná vždy pri tepelnom výkone od 100 kW vrátane do 10 MW. Takýto výklad je logický i s odkazom na novelu účinnú od 01.05.2014, ktorou sa zavádza vecné regulačné oprávnenie obce v súlade s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky, keď má pod kontrolou konečných spotrebiteľov občanov aj ostatných odberateľov (§ 31 zákona o tepelnej energetike ukladá obciam povinnosť vypracovať koncepciu rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky a túto koncepciu pravidelne aktualizovať).

1.4 Krajský súd v Bratislave mal z administratívneho spisu za preukázané, že rozhodnutie stavebného úradu v predmetnej veci sa týkalo vydania stavebného povolenia pre stavbu „Plynová kotolňa bytového domu“, kedy je konanie správneho orgánu determinované ustanovením § 126 ods. 1 stavebného zákona, nakoľko pre odborné posúdenie bolo potrebné aplikovať zákon o tepelnej energetike, ktorý je taxatívne vymenovaný v záujmoch chránených predpismi v § 126 ods. 1 stavebného zákona. Z uvedeného dôvodu možno dospieť k záveru, stavebný úrad žiadal záväzné stanovisko dotknutého orgánu podľa § 140a stavebného zákona, v spojení s § 12 ods. 8 a ods. 10 zákona o tepelnej energetike dôvodne.

1.5 Dotknutý orgán v konaniach podľa stavebného zákona predkladá záväzné stanovisko týkajúce sa verejného záujmu. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán záväzný a bez zosúladienia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami, nemôže vo veci rozhodnúť (§ 140b ods. 1 stavebného zákona).

1.6 Krajský súd v Bratislave vyhodnotil ako nedôvodnú taktiež námietku žalobcov, že doloženie existujúceho stavu napojenia na existujúce rozvody tepla existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu je neopodstatnené z dôvodu, že kotolňa bude napojená na vnútorný hlavný rozvod tepla. Krajský súd v Bratislave v tejto súvislosti uviedol, že napriek skutočnosti, že kotolňa bude napojená na vnútorný hlavný rozvod tepla bytového domu, v zásade ide o odpojenie od súčasného dodávateľa, preto stavebný úrad potrebuje mať informáciu o mieste odpojenia existujúceho dodávateľa tepla a existujúcich rozvodov plynu, ktoré budú v prípade vydania stavebného povolenia odpojené.

1.7 Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia stavebnému úradu nepredložili požadované listiny tak, ako bolo špecifikované vo výzve č. 10003/2014/10-UKSP/2 Chb zo dňa 25.09.2014, pričom o následkoch nesplnenia povinnosti boli zo strany stavebného úradu náležite poučení, Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zastavenie konanie o vydanie stavebného povolenia.

2.

2.1 Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podali žalobcovia v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhali, aby kasačný súd rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/110/2015-53 zo

dňa 16. novembra 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava- Petržalka č. 10003/2014/10-UKSP/4 Chb 27 zo dňa 11.12.2014 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. OU-BA-OVBP2-2015/18398/JAN zo dňa 24.02.2015, a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Žalobcovia zároveň žiadali, aby im bolo priznané právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vrátane trov kasačného konania.

2.2 Žalobcovia v podanej kasačnej sťažnosti poukázali na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike, v zmysle znenia ktorého predmetom podnikania nie je výroba tepla pre vlastné použitie. Žalobcovia súhlasili s tvrdením krajského súdu, že dotknuté orgány v konaniach podľa stavebného zákona predkladajú záväzné stanoviská, ktoré sa týkajú verejných záujmov (§ 126 ods. 1 stavebného zákona). Uvedené však podľa ich názoru neplatí v otázke stavebného konania, týkajúceho sa plynovej kotolne pre koncových užívateľov, ktorí nie sú podnikateľmi. Zo zákona o tepelnej energetike totiž nevyplýva, že by sa okrem podnikateľských subjektov v tepelnej energetike, vyžadovalo záväzné stanovisko obce, resp. dodávateľa. Vo vzťahu k podnikateľským subjektom v tepelnej energetike túto povinnosť upravuje § 12 ods. 8 a ods. 10 zákona o tepelnej energetike. Predmetné ustanovenie sa však netýka nepodnikateľských subjektov, keďže sa nachádza v druhej časti zákona s názvom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“.

2.3 Žalobcovia ďalej namietali, že nie je možné akceptovať krajským súdom vymedzenú definíciu pojmu „verejný záujem“ vo vzťahu k zákonu o tepelnej energetike, v súvislosti so stavebným konaním plynovej kotolne pre koncových spotrebiteľov tak, ako to urobil krajský súd. Zákon o tepelnej energetike neuvádza pojem „verejný záujem“ v súvislosti s nepodnikateľskými subjektami. V prípade podnikateľských subjektov v tepelnej energetike priamo v § 12 ods. 8 a ods. 10 stanovuje povinnosť predložiť záväzné stanoviská dotknutých osôb. Z uvedených dôvodov považovali žalobcovia takúto interpretáciu právnej normy za nesprávnu a zavádzajúcu.

2.4 Žalobcovia na podporu svojej argumentácie poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/21/2013 zo dňa 30. októbra 2014, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že dotknutý orgán v stavebnom konaní má právo podávať záväzné stanoviská len v rozsahu, v akom mu uvedené právo vyplýva u osobitného predpisu, t.j. len v rozsahu, v akom majú jeho stanoviská, vyjadrenia, či súhlas záväznú povahu v zmysle zákona o tepelnej energetike.

2.5 V súvislosti s argumentom krajského súdu, podľa ktorého je potrebné začlenenie § 12 ods. 8 a ods. 10 v druhej časti zákona o tepelnej energetike, s označením „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“, vnímať ako interpretačný problém, na ktorý je potrebné nazerať z hľadiska historického vývoja a úmyslu zákonodarcu, žalobcovia uviedli, že novelou zákona o tepelnej energetike, účinnou od 01.05.2014, zákonodarca jednoznačne vyjadril potrebu diferencovať medzi podnikateľskou a nepodnikateľskou činnosťou v oblasti tepelnej energetiky. V kontexte uvedeného sa podľa názoru žalobcov Krajský súd v Bratislave nevysporiadal s otázkou, prečo zákonodarca definoval nepodnikateľské subjekty, ak by sa na ne aj naďalej mali vzťahovať zákonné ustanovenia ako na subjekty podnikateľské.

2.6 V zmysle § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike, predmetom podnikania nie je výroba tepla pre vlastné použitie. Z uvedeného dôvodu nie je podľa názoru žalobcov možné v danom prípade aplikovať ustanovenia § 12 zákona o tepelnej energetike, čo potvrdzuje aj Metodické usmernenie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 07187/2014B622-SV/04874. Napriek vlastnej úvahe krajského súdu, že v danej veci je potrebné vychádzať zo zámeru zákonodarcu, krajský súd sa uvedeným listinným dôkazom nezaoberal, a to napriek skutočnosti, že poskytuje jasnú a zreteľnú odpoveď v prospech žalobcov.

2.7 Krajský súd sa pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal úvahou, prečo sa v napadnutom rozhodnutí žalovaného týkajú konečných spotrebiteľov iba vybrané odseky § 12, a to konkrétne odsek 8 a odsek 10 predmetného ustanovenia. Pri akceptácii právneho posúdenia krajského súdu by bolo podľa žalobcov potrebné v zmysle uvedeného o. i. žiadať ministerstvo napr. aj o osvedčenie o súlade

pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení alebo jej časti s Energetickou politikou SR, ktoré je záväzná, za splnenia podmienok uvedených v § 12, z ktorých je zrejmé, že toto ustanovenie, v súlade s označením Druhej časti zákona o tepelnej energetike, sa týka výlučne podnikania v tepelnej energetike.

2.8 Žalobcovia vyjadrili nesúhlas taktiež s interpretáciou krajského súdu v otázke regulačných oprávnení obce v zmysle § 31 zákona o tepelnej energetike, ktoré sa podľa žalobcov rovnako vzťahujú výlučne iba na podnikanie v tepelnej energetike s odkazom na § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike.

2.9 Vo vzťahu k stavebným úradom požadovanému doloženiu existujúceho stavu napojenia na existujúce rozvody tepla existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu žalobcovia uviedli, že toto možno považovať za nedôvodné, keďže kotolňa má byť napojená na vnútorný hlavný rozvod tepla v dome. Krajský súd bol však názoru, že stavebný úrad potrebuje mať informáciu o mieste odpojenia existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu, ktoré budú v prípade vydania stavebného povolenia, odpojené. Akceptácia takejto požiadavky je však podľa názoru žalobcov nedôvodná. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na to, že stavebnému úradu bola predložená odborné spracovaná kompletná projektová dokumentácia, z ktorej sú uvedené skutočnosti zrejmé. Navyiac, napojenie novej kotolne bude realizované až v dome, nie v systéme dodávateľa, čo jasne vyplýva zo spomínanej projektovej dokumentácie.

2.10 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, považovali žalobcovia právne posúdenie Krajského súdu v Bratislave v prejednávanej veci za nesprávne. Požiadavka stavebného úradu na predloženie dokladov - záväzného stanoviska obce, záväzného stanoviska dodávateľa tepla, nemá oporu v zákone, a to vrátane žiadosti o doplnenie existujúceho stavu-napojenie na existujúce rozvody tepla existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu, nakoľko sa tieto nemenia. Táto požiadavka je nad rámec oprávnení stavebného úradu a duplicitná.

2.11 Pri akceptácii úvah a celkového posúdenia veci v intenciách krajského súdu, je podľa názoru žalobcov možné konštatovať, že doterajším dodávateľom tepla, či obci, by výklad zákona o tepelnej energetike a právne posúdenie veci tak, ako to urobil krajský súd, umožňovalo neprímerane a svojvoľne zneužívať právo v neprospech a na úkor koncového odberateľa tepla.

2.12 Takéto právne posúdenie označili žalobcovia za nesprávne, pričom nastolili úvahu, nakoľko objektívne by boli záväzná stanoviská dotknutých orgánov, keďže tieto sú vedené a motivované prioritne vlastnými ekonomickými záujmami. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti, žalobcovia označili neakceptovanie štruktúry zákona o tepelnej energetike, jeho logiky a nadpisov zo strany krajského súdu za zásadné pochybenie v otázke právneho posúdenia veci.

3.

3.1 Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril podaním, doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 08.03.2018, v ktorom uviedol, že sa sotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, uvedeným v napadnutom rozsudku, podľa ktorého v rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov neboli zistené právne pochybenia, logické nesprávnosti a ani také vady konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

3.2 Žalovaný zároveň konštatoval, že krajský súd sa podľa jeho názoru vecou dostatočne zaoberal, náležite zistil skutkový stav a správne posúdil podstatné otázky sporu. Žalovaný zdôraznil, že obsah kasačnej sťažnosti žalobcov je v podstate rovnaký, ako bol obsah podanej žaloby žalobcov proti rozhodnutiu žalovaného.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

4.2 Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

4.3 Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

4.4 Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že dňa 08.09.2014 podali žalobcovia v zastúpení spoločnosti ASV THERM s.r.o. na Miestny úrad Bratislava - Petržalka žiadosť o vydanie stavebného povolenia na stavbu „Plynová kotolňa bytového domu Bratislava, A. X - XX“, súčasťou ktorej bola projektová dokumentácia, C.. XXXX, kópia katastrálnej mapy, stanovisko HaZZ Bratislava, stanovisko Technickej inšpekcie Bratislava, stanovisko Okresného úradu životného prostredia - ochrana ovzdušia, mandátna zmluva - zmluva o správe a výsledky hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Žalobcovia dňa 12.09.2014 a dňa 24.09.2014 doplnili žiadosť o časť chýbajúcich dokladov.

4.5 Následne stavebný úrad rozhodnutím č. 10003/2014/10-UKSP/2 Chb zo dňa 25.09.2014 vyzval stavebníka, aby v súlade s § 60 ods. 1 stavebného zákona v lehote 60 dní odo dňa doručenia výzvy doplnil žiadosť o:

- záväzné stanovisko obce - rozhodnutie Mestskej časti Bratislava-Petržalka o súlade pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky pre výstavbu sústavy tepelných zariadení s celkovým inštalovaným výkonom od 100 kW vrátane do 10 MW (v zmysle § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike),
- o záväzné stanovisko dodávateľa tepla vo vymedzenom území, ktorý je pri výstavbe sústavy tepelných zariadení vo vymedzenom území existujúceho dodávateľa v konaní podľa osobitného predpisu dotknutým orgánom a ktorého stanovisko je záväzné (v zmysle § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov),
- o existujúci stav-napojenie na existujúce rozvody tepla existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu.

Stavebný úrad zároveň podľa § 29 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „správny poriadok“) prerušil stavebné konanie na dobu 60 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy.

4.6 Listom doručeným stavebnému úradu dňa 15.10.2014 žalobcovia požiadali o prehodnotenie rozhodnutia o prerušení stavebného konania z dôvodu jeho neodôvodnenosti, s odvolaním sa okrem iného na § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike, z ktorého vyplýva, že predmetom podnikania podľa tohto zákona nie je výroba tepla pre vlastné použitie a z toho dôvodu sa podľa názoru žalobcov na stavebníka nevzťahujú ustanovenia zákona uvedené v druhej časti zákona o tepelnej energetike.

4.7 Stavebný úrad preskúmal žiadosť stavebníka a listom „Odpoveď na žiadosť o prehodnotenie rozhodnutia o prerušení stavebného konania č. 10003/2014/10-UKSP/3 Chb zo dňa 25.09.2014“ zo dňa 22.10.2014 žalobcom oznámil, že na doložení dokladov a dokumentácie trvá.

4.8 Po doručení žiadosti žalobcov o rozhodnutie vo veci zo dňa 09.12.2014, stavebný úrad rozhodnutím

č. 10003/2014/10-UKSP/4 Chb 27 zo dňa 11.12.2014 podľa § 60 ods. 2 stavebného zákona stavebné konanie zastavil. Žalobcovia podali proti predmetného rozhodnutiu stavebného úradu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU- A- VBP2-2015/18398/JAN zo dňa 24.02.2015 tak, že odvolanie žalobcov zamietol a napadnuté rozhodnutie stavebného úradu potvrdil.

5.

5.1 Podľa § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike, predmetom podnikania podľa tohto zákona nie je výroba tepla v centrálnom zdroji tepla v budove, v ktorej spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome alebo ním poverená osoba rozpočítava množstvo vyrobeného tepla konečným spotrebiteľom a vlastníci bytov a nebytových priestorov neprenajali centrálny zdroj tepla inej osobe,

5.2 Podľa § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike, výstavbu sústavy tepelných zariadení s celkovým inštalovaným tepelným výkonom od 100 kW vrátane do 10 MW možno uskutočniť len na základe záväzného stanoviska obce o súlade pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky.

5.3 Podľa § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, pri výstavbe sústavy tepelných zariadení na vymedzenom území je dodávateľ v konaní podľa osobitného predpisu dotknutým orgánom, ktorého stanovisko je záväzné. Dodávateľ tepla má súčasne postavenie účastníka konania podľa osobitného predpisu, ak sa povoľuje výstavba sústavy tepelných zariadení alebo jej časti na vymedzenom území dodávateľa zo zdroja tepla v centralizovanom zásobovaní teplom.

5.4 Podľa § 12 ods. 11 zákona o tepelnej energetike, ustanovenia odsekov 1 až 10 sa primerane vzťahujú aj na zmeny a úpravy v existujúcich sústavách tepelných zariadení, pre ktoré sa vyžaduje povolenie podľa osobitného predpisu.

5.5 Podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona, ak sa konanie podľa tohto zákona dotýka záujmov chránených predpismi o ochrane zdravia ľudu, o utváraní a ochrane zdravých životných podmienok, vodách, o ochrane prírodných liečebných kúpeľov a prírodných liečivých zdrojov, o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, o lesoch a lesnom hospodárstve, o opatreniach na ochranu ovzdušia, o ochrane a využití nerastného bohatstva, o kultúrnych pamiatkach, o štátnej ochrane prírody, o požiarnej ochrane, o zákaze biologických zbraní, na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, o odpadoch, o veterinárnej starostlivosti, o vplyvoch na životné prostredie, o jadrovej bezpečnosti jadrových zariadení, o prevencii závažných priemyselných havárií, o správe štátnych hraníc, o pozemných komunikáciách, o dráhach a o doprave na dráhach, o civilnom letectve, o vnútrozemskej plavbe, o energetike, o tepelnej energetike, o elektronických komunikáciách, o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, o civilnej ochrane, o inšpekcii práce a o štátnej geologickej správe, rozhodne stavebný úrad na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a, ktorý uplatňuje požiadavky podľa osobitných predpisov.

5.6 Podľa § 140a ods. 1 stavebného zákona, dotknutým orgánom podľa tohto zákona je

- a) orgán verejnej správy, ktorý je správnym orgánom chrániacim záujmy uvedené v § 126 ods. 1, ak konanie podľa osobitného predpisu upravujúceho jeho pôsobnosť je súčasťou konania podľa tohto zákona, má naň nadväzovať alebo s ním súvisí,
- b) obec, ak nie je stavebným úradom podľa tohto zákona a konanie sa týka pozemku alebo stavby na jej území, okrem stavieb uvedených v § 117b,
- c) vlastník sietí a zariadení technického vybavenia územia a iná právnická osoba, ak to ustanovuje osobitný predpis.

5.7 Podľa § 140a ods. 3 stavebného zákona, dotknuté orgány v konaniach podľa tohto zákona chránia záujmy uvedené v § 126 ods. 1 v rámci svojej pôsobnosti najmä tým, že majú právo nazeráť do spisov, podávať záväzná stanoviská podľa § 140b, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke a

vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony podľa tohto zákona.

5.8 Podľa § 140b ods. 1 stavebného zákona, záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

6.

6.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcov vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

6.2 Najvyšší súd Slovenskej republiky mal v danej veci za preukázané, že stavebný úrad na základe výzvy obsiahnutej v rozhodnutí č. 10003/2014/10-UKSP/2 Chb zo dňa 25.09.2014 požadoval od žalobcov doplnenie žiadosti o vydanie stavebného povolenia o podklady bližšie špecifikované v danom rozhodnutí, ktorých nepredloženie vyhodnotil ako dôvod na zastavenie stavebného konania podľa § 60 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona. Žalobcovia uvedený postup a rozhodnutie stavebného úradu, následne potvrdené rozhodnutím žalovaného, označili za nezákonné, s odôvodnením, že požadované listiny (záväzné stanoviská vydané v zmysle § 12 ods. 8 a § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike) nebol stavebný úrad za daných skutkových okolností (zámer výstavby sústavy tepelných zariadení na nepodnikateľský účel podľa § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike) oprávnený požadovať.

6.3 V prejednávanej veci bola spornou predovšetkým otázka, či sa na činnosti, ktoré v zmysle ustanovenia § 1 ods. 3 zákona o tepelnej energetike netvoria predmet podnikania v oblasti tepelnej energetiky (do uvedenej kategórie možno v zmysle § 1 ods. 3 písm. c/ zákona o tepelnej energetike subsumovať aj žalobcami plánovanú výstavbu plynovej kotolne), vzťahuje ustanovenie § 12 zákona o tepelnej energetike, ktoré je v rámci systematiky predmetného zákona začlenené v jeho druhej časti s názvom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“. Predmetom sporu bola konkrétna otázka, či sa v prípade zámeru výstavby sústavy tepelných zariadení na nepodnikateľský účel vyžaduje získanie záväzného stanoviska obce podľa § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike a záväzného stanoviska dodávateľa tepla podľa § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike.

6.4 Názory spochybňujúce existenciu tejto povinnosti sa opierajú predovšetkým o systematický výklad zákona o tepelnej energetike, keďže ako už bolo spomenuté, ustanovenie § 12 je zaradené do druhej časti zákona o tepelnej energetike s nadpisom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike.“ Citovaný nadpis bol prítomný ešte v pôvodnom znení zákona o tepelnej energetike, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005. Podľa pôvodného znenia § 1 ods. 2 zákona o tepelnej energetike sa považovala za predmet podnikania každá výroba tepla, výroba a rozvod tepla alebo rozvod tepla pre odberateľa alebo konečného spotrebiteľa .

6.5 Negatívne vymedzenie činností, ktoré sa nepovažujú za predmet podnikania podľa zákona o tepelnej energetike, bolo do zákona o tepelnej energetike zaradené až novelou zákona (zákonom č. 184/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov), s účinnosťou od 1. júla 2011, a následne rozšírené ďalšou novelou zákona (zákonom č. 100/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov), účinnou od 1. mája 2014.

6.6 Spolu so zúžením okruhu činností, ktoré boli podľa skoršieho znenia zákona považované za podnikanie v tepelnej energetike, zákonodarcu vypustil z ustanovenia § 12 ods. 1 zákona o tepelnej energetike podmienku, podľa ktorej mohla o vydanie osvedčenia o súlade pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení alebo jej časti s Energetickou politikou SR požiadať výlučne fyzická alebo

právnická osoba, ktorá je podnikateľom. Zákonodarca odôvodnil predmetný krok v dôvodovej správe k uvedenej novele práve skutočnosťou, že došlo k vylúčeniu vybraných činností (vybraných spôsobov výroby tepla) z predmetu podnikania podľa zákona o tepelnej energetike. Z uvedeného možno podľa názoru Najvyššieho súdu SR vyvodiť i odpoveď na jednu z rozhodujúcich otázok danej veci - či je nevyhnutné v tejto veci na predmetné konanie aplikovať zákonné požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 12 ods. 8 v spojení s § 12 ods. 11 citovaného zákona v spojení s § 140a a § 126 stavebného zákona. Podľa názoru kasačného súdu skutočnosť, že zákon o tepelnej energetike upravil aká činnosť je/ nie je predmetom podnikania, zároveň neznamená, že výrobca tepla (§1 ods. 3 zákona č. 657/2004 Z.z.), ktorý nie je podnikateľom, nemusí vrámci stavebného konania predložiť zákonom stanovené záväzné stanoviská.

6.7 Vo všeobecnosti platí, že zákon o tepelnej energetike diferencuje proces výstavby sústavy tepelných zariadení v závislosti od celkového inštalovaného tepelného výkonu zariadenia. Pre výstavbu sústavy tepelných zariadení s celkovým inštalovaným tepelným výkonom 10 MW a viac platí, že ju možno uskutočniť len na základe osvedčenia Ministerstva hospodárstva SR o súlade pripravovanej výstavby s Energetickou politikou SR. V prípade tepelného zariadenia, ktorého celkový inštalovaný výkon má byť menší ako 100 kW, zákon o tepelnej energetike nevyžaduje vydanie predmetného osvedčenia ministerstva a ani posúdenie súladu plánovanej výstavby s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky.

6.8 Špecifickou kategóriou (do ktorej patrí aj žalobcami zamýšľaná stavba kotolne s príkonom 472 kW a výkonom 456 kW) je sústava tepelných zariadení s celkovým inštalovaným tepelným výkonom od 100 kW do 10 MW, ktorej výstavbu možno zrealizovať iba na základe záväzného stanoviska obce o súlade pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky. Rovnaká podmienka sa vzťahuje aj na zmeny a úpravy v existujúcich sústavách tepelných zariadení, pre ktoré sa vyžaduje stavebné povolenie.

6.9 Povinnosť vypracovať koncepciu rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky ukladá zákon o tepelnej energetike ustanovením § 31 obciam, ktoré majú viac ako 2 500 obyvateľov, a súčasne na ich území pôsobí dodávateľ alebo odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi. Účelom spracovania koncepcie rozvoja obce je vytvorenie podmienok pre systémový rozvoj sústav tepelných zariadení na území mesta s cieľom zabezpečiť spoľahlivosť a bezpečnosť dodávky tepla, hospodárnosť pri výrobe, rozvoje a spotrebe tepla na princípe trvalo udržateľného rozvoja, s dôrazom na ochranu životného prostredia a v súlade so zámermi energetickej politiky SR a nadväzujúcimi legislatívnymi predpismi v oblasti energetiky.

6.10 V kontexte problematiky záväzných stanovísk vydávaných v súlade s § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike, Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na podstatu a základný účel spracovania koncepcie rozvoja obce podčiarkuje, že zmyslom priznania právomoci obciam skúmať zábery výstavby tepelných zariadení v rámci konania o vydanie záväzného stanoviska obce o súlade pripravovanej výstavby sústavy tepelných zariadení s koncepciou rozvoja obce v oblasti tepelnej energetiky, nie je iba regulácia podnikateľských zámerov v obci, ale aj vecná regulácia v oblasti tepelnej energetiky vo všeobecnosti, a to za účelom poskytnutia ochrany záujmov odberateľov a konečných spotrebiteľov. Kľúčovým v tomto prípade je dopad výstavby sústavy tepelných zariadení na záujmy odberateľov a konečných spotrebiteľov v obciach a nie účel prevádzky plánovanej sústavy tepelných zariadení. Uvedené konštatovania podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potvrdzujú správnosť záverov, že vydanie záväzného stanoviska obce má svoj nepopierateľný význam a opodstatnenie aj v prípade nepodnikateľského účelu plánovanej výstavby sústavy tepelných zariadení.

6.11 Vo vzťahu ku kasačnej námietke žalobcov týkajúcej sa potreby existencie záväzného stanoviska dodávateľa v prípade zámeru výstavby sústavy tepelných zariadení na nepodnikateľský účel, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že základným pilierom pre vymedzenie postavenia dodávateľa tepla v stavebnom konaní je ustanovenie § 126 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, ktoré mu priznáva jednak postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a stavebného

zákona a zároveň postavenie účastníka stavebného konania, ak sa povoľuje výstavba sústavy tepelných zariadení alebo jej časti na jeho vymedzenom území. Predmetné ustanovenia zároveň explicitne stanovujú záväznosť stanoviska vypracovaného dodávateľom tepla.

6.12 Dotknuté orgány možno vymedziť ako kategóriu spolupracujúcich orgánov verejnej správy špecializujúcich sa na oblasť, ktorá je mimo rámca pôsobnosti stavebného úradu, pričom z ich odôvodnení je zrejmé, či a ako bol preskúmaný dotknutý verejný záujem (§ 126 ods. 1 stavebného zákona). V zmysle uvedeného, ak sa stavebné konanie dotýka záujmov chránených zákonom o tepelnej energetike, je povinnosťou stavebného úradu pri svojom rozhodovaní vychádzať aj zo záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a, ktorým bol v danom prípade v zmysle ustanovenia § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike práve dodávateľ tepla.

6.13 K žalobcami namietanej možnosti zneužitia kompetencie vypracovávať záväzné stanoviská zo strany dotknutých orgánov, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že na vydávanie záväzného stanoviska zo strany dodávateľa tepla sa vzťahuje § 140b stavebného zákona, a teda dodávateľ tepla je oprávnený uplatňovať výlučne záujmy chránené zákonom o tepelnej energetike v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej týmto právnym predpisom. Ako vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/21/2013 zo dňa 30. októbra 2014, „Postavenie dotknutého orgánu v konaniach podľa stavebného zákona (vyplývajúce z citovaných ustanovení stavebného zákona) mu prisudzuje odlišné oprávnenia ako účastníkom konania najmä s ohľadom na skutočnosť, že dotknutý orgán v konaní nepresadzuje svoje subjektívne práva, právne záujmy, ani sa nekoná o jeho právnych povinnostiach. Treba zdôrazniť, že dotknuté orgány nepredkladajú záväzné stanoviská týkajúce sa ich subjektívnej právnej sféry, ale týkajúce sa verejných záujmov, ktorých ochrana vyplýva z osobitného predpisu. Verejný záujem predstavuje istý protiklad k záujmu súkromnému, jedná sa o určitý všeobecne prospešný stav, cieľ, ktorý treba chrániť a rešpektovať.“

6.14 Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň dodáva, že v praxi nemožno úplne vylúčiť vznik situácie, kedy by dodávateľ tepla presadzoval aj iné, ako verejné záujmy. Stavebné konanie však poskytuje účastníkom konania viacero procesných prostriedkov na nápravu takéhoto stavu, spomedzi ktorých možno spomenúť napríklad uplatnenie námietok proti obsahu záväzného stanoviska dodávateľa tepla.

6.15 Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že na činnosti špecifikované v ustanovení § 1 ods. 3 písm. a/ až d/ zákona o tepelnej energetike, ktoré síce netvoría predmet podnikania podľa tohto zákona, je potrebné naďalej aplikovať ustanovenie § 12, a to aj napriek skutočnosti, že nedošlo k zmene pôvodnej systematiky zákona o tepelnej energetike a predmetné ustanovenie sa nachádza v druhej časti zákona s názvom „Podmienky podnikania v tepelnej energetike“. Z uvedeného dôvodu označil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako legitímnu požiadavku stavebného úradu na predloženie záväzného stanoviska obce podľa § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, ako aj záväzného stanoviska dodávateľa tepla podľa § 140a stavebného zákona v spojení s § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike.

6.16 Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že aplikácia odlišného výkladu, v zmysle ktorého by sa ustanovenie § 12 zákona o tepelnej energetike nevzťahovalo na zámery výstavby zariadení na nepodnikateľský účel, by mohla mať v praxi za následok, že osoby podnikajúce v oblasti tepelnej energetiky by obchádzali zákonné požiadavky výstavbou sústav tepelných zariadení deklarujúc ich využitie na nepodnikateľský účel a ich následným poskytnutím podnikateľskému subjektu.

6.17 Vo vzťahu ku kasačnej námietke žalobcov, že požiadavka stavebného úradu na doloženie existujúceho stavu napojenia na existujúce rozvody tepla existujúceho dodávateľa tepla a existujúce rozvody plynu je neakceptovateľná z dôvodu, že stavebnému úradu bola predložená odborne spracovaná kompletná projektová dokumentácia, z ktorej boli požadované informácie zrejmé, zdôrazňujúc, že napojenie novej kotolne má byť realizované až v dome a nie v systéme dodávateľa, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 správneho poriadku v spojení s §

140 stavebného zákona, rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (§ 32 ods. 1 správneho poriadku).

6.18 Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky stavebný úrad postupoval v konaní náležite v intenciách vyššie citovaných zákonných ustanovení, keď po preskúmaní podkladov predložených žalobcami vyhodnotil, že za účelom zistenia skutočného stavu veci považuje za potrebné dodatočné preukázanie vyššie zmieňovaných informácií o mieste odpojenia existujúceho dodávateľa tepla a existujúcich rozvodov plynu.

6.19 Po dôkladnom zvážení všetkých aspektov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k obdobnému záveru, ako Krajský súd v Bratislave, a to, že stavebný úrad postupoval správne a v medziach zákona, keď žalobcov vyzval na doplnenie žiadosti o vydanie stavebného povolenia o záväzné stanovisko obce v zmysle ustanovenia § 12 ods. 8 zákona o tepelnej energetike, o záväzné stanovisko dodávateľa tepla v zmysle ustanovenia § 12 ods. 10 zákona o tepelnej energetike, ako aj o doplnenie existujúceho skutkového stavu, pričom nepredloženie uvedených listín vyhodnotil ako dôvod na postup podľa § 60 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona, teda na zastavenie stavebného konania z dôvodu nedoplnenia žiadosti v určenej lehote v zmysle výzvy obsiahnutej v rozhodnutí stavebného úradu č. 10003/2014/10-UKSP/2 Chb zo dňa 25.09.2014. Zároveň kasačný súd dodáva, že žalobcovia po zadovážení uvedených podkladových stanovísk (aj v prípade negatívnych výsledkov) môžu znovu požiadať stavebný úrad o vydanie stavebného povolenia na zamýšľaný zámer stavby kotolne.

6.20 Po vyhodnotení závažnosti kasačných námietok žalobcov vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti žalobcov. Krajský súd v Bratislave postupoval vecne správne, keď žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

6.21 Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť žalobcov v zmysle ustanovenia § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7.

7.1 O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalobcovia v kasačnom konaní úspech nemali a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona prislúcha len výnimočne (§ 168 SSP), preto žalobcom ani žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.